

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby sluttede med at sige: Hvad rager Hysteriet Justitsministeren? Jeg skal svare ham: nej, for saa vidt som jeg heller ikke agter at svare det ærede Medlem efter den Maade, han talte paa.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Hasle har Ordet for en kort Bemærkning.

Hasle: Jeg har ikke sagt i mit Indlæg før, at den højtærede Minister havde anmodet Rigsadvokaten om at komme ham til Hjælp. Jeg konstaterede blot det Faktum, at Rigsadvokaten af sig selv ilede Ministeren til Undsætning. Det støtter jeg paa den Erklæring, som Rigsadvokaten har afgivet til „B.T.“ den 5. ds., og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil tillade mig at citere. Der staar som Overskrift: „Rigsadvokat Pihl tager hele Ansvar for Erklæringen“, og denne Overskrift svarer nøje til Indholdet:

„B.T. har til Morgen spurgt Rigsadvokat Pihl om, hvorledes Justitsminister Steincke kan fremkomme med en Erklæring i Læge Gundtoft-Sagen, naar det ifølge Retsplejeloven er forbudt at referere lukkede Retsmøder. Rigsadvokaten siger i denne Anledning: Det er jo ikke Ministeren, men mig, som har givet Redegørelsen, saa det tager jeg Ansvar for. I øvrigt vil jeg bemærke, at jeg selvfølgelig var forberedt paa, at den Erklæring, Ministeren havde bedt mig om, vilde komme til Offentlighedens Kundskab. Saaledes som hele Spørgsmaalet efterhaanden var blevet omtalt i Dagspressen, fandt jeg det nødvendigt,“ — altsaa Rigsadvokaten fandt det nødvendigt — „at Offentligheden fik fuld Besked om Sagens nærmere Enkeltheder.“

Det er derfor ikke rigtigt, naar den højtærede Minister før sagde, at Rigsadvokaten kun stod inde for sin Erklærings Rigtighed. Nej, Rigsadvokaten sagde: Lad mig komme til, lad mig faa Ansvar, og det er derom jeg siger, at det var en billig Effekt at tage Ansvar for en overordnetes Handlinger.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Ministeren mener, det er en Begrundelse i sig selv, at hans Embeds-

mænd er med til juridisk at forsvare hans Handlemaade. Danmarks politiske Historie viser et Billede, hvor de, der nu har Magten i denne Sal, og deres Forfædre ikke noksom tidlig og silde har paastaaet, at Magthaverne i sin Tid fik Jurister og Professorer, Datidens fineste Jurister, til at forsvare en Handlemaade, som de stempler som ulovlig. (Olof Pedersen: De turde ikke komme til Rigsdagen). Hvad kommer det denne Sag ved? Jeg tænker heller ikke, de nuværende Magthavere tør lade den Handling, Justitsministeren har gjort sig skyldig i, komme for Rigsretten. (Olof Pedersen: Rigsdagen). Den højtærede Justitsminister har selv sagt, at han ikke ønsker denne Sag parlamentarisk behandlet i Rigsdagen. Han fremstiller sig ikke her og siger: Maa jeg bede om et parlamentarisk Tillidsvotum, maa jeg bede om at blive dækket af mit parlamentariske Flertal. Det maa man retfærdigvis indrømme Ministeren, at han ikke har gjort. Det er selve Sagens Principper, man debatterer.

Jeg har ikke Spor Respekt for det Argument, der siger: Mine Embedsmænd hævder, det er juridisk forsvarligt! for Magthaverne kan til alle Tider, under alle Breddegrader, under alle politiske Systemer faa deres Embedsmænd til at sige god for deres juridiske Handlemaade, altid. Jeg har aldrig set i et Lands politiske Historie, at de højeste Embedsmænd, Centraladministrationens Embedsmænd, har sagt, at Ministrenes Handlemaade var juridisk ufor-svarlig, aldrig, saa det Argument tror jeg nu ikke, man skal bruge synderlig stærkt.

Men der var en Ting, der var meget interessant i Justitsministerens sidste Betragtninger, og det var, at han her gik bort fra sin oprindelige Argumentation for at handle som han gjorde. Ministerens hele Redegørelse i Eftermiddags byggede paa: Af almen Interesse maatte jeg handle, som jeg gjorde, og den almene Interesse, jeg vilde beskytte, var, at Landet ikke over-svømmedes af dette Hysteri. Naar Ministeren tænker sig tilstrækkeligt om, forstaar han, at denne almene Interesse er ikke tilstrækkelig til at forsvare hans Handlemaade, og derfor siger Ministeren ogsaa nu, foranlediget af en Bemærkning af mig, at dem, han maatte beskytte i denne Sag, var Nævningerne. Det lader sig høre, for det er hans Embedspligt at beskytte dem, der ud-øver en Retshandling, men det er hævdet tilstrækkelig tit, at der havde Ministeren en anden Vej at gaa. Ministeren har ikke Spor af Embedspligt eller Embedsret....